

**Poëzieviering zaterdag 3 november 19.00 uur In de Immanuelkerk
van de Protestantse Gemeente Veldhoven en de Geloofsgemeenschap Oase.**

Thema: "Mens worden."

Voorgangers: Wim van Herk en Leonard Verspui

Cantor: Jeroen Kok   **Piano:** Frank Bockholts

Beamerteknik: Jeroen Kok en Anneke van der Linden   **Beamerpresentatie:** Victor Gijsbers

Paaskaars is al aangestoken.

Woord van welkom en inleiding.

Hartelijk welkom u allen bij de tweede bijzondere viering van de Protestantse Gemeente en Geloofsgemeenschap Oase. Dit is een Poëzieviering waarvoor verschillende mensen gedichten en liederen hebben ingezonden. Het zijn: Joke Helder, Marten van der Woude, Elly Gijsbers en Dymphie de Meijer. Zij zullen de gedichten zelf voorlezen.

Het thema van deze viering is: "Mens worden." Worden zoals we bedoeld zijn.

In een eerdere viering van Oase vond ik een toepasselijk gedicht dat me aansprak: "Er moeten mensen zijn" van Toon Hermans.

Er moeten mensen zijn die zonnen aansteken
Voordat de wereld verregent
Mensen die zomervliegers oplaten
Als 't ijzig wintert
En die confetti strooien tussen de sneeuwvlokken
Die mensen moeten er zijn.

Er moeten mensen zijn die
aan de ingang van 't kerkhof
ijsjes verkopen
En op de puinhopen mondharmonica spelen
Er moeten mensen zijn die op een stoel gaan staan
Om de sterren op te hangen in de mist
Die lente maken van gevallen bladeren
En van gevallen schaduw licht

Er moeten mensen zijn die ons verwarmen
En die in een wolkeloze hemel
Toch in de wolken zijn
Zo hoog
Ze springen touwtje langs de regenboog
Als iemand heeft gezegd: Kom maar in m'n armen

Bij dat soort mensen wil ik horen
Die op het tuinfeest in de regen dansen
Ook als de muzikanten al naar huis zijn gegaan

Er moeten mensen zijn die op het grijze asfalt
In grote witte letters "liefde" verven
Mensen die hun namen kerven in een boom vol rijpe vruchten
Omdat er zoveel anderen zijn die voor de vlinders vluchten
En stenen gooien naar 't lentebloem
Omdat ze bang zijn voor de bloemen

En bang zijn voor ik hou van jou

Ja, er moeten mensen zijn met tranen als zilveren kralen
Die stralen in het donker
En de morgen groeten
Als het daglicht binnenkomt op kousenvoeten
Weet je, er moeten mensen zijn die bellen blazen
En weten van geen tijd
Die zich kinderlijk verbazen
Over iets wat barst van mooiigheid

Ze roepen van de daken dat er liefde is en wonder
Als al die anderen schreeuwen: alles heeft geen zin
Dan blijven zij roepen: nee, de wereld gaat niet onder
En zij zien in ieder einde weer een nieuw begin

Ze zijn een beetje clown
Eerst het hart en dan het verstand
En ze schrijven met hun paraplu "I love you" in het zand
Omdat ze zo gigantisch in het leven opgaan
En vallen en vallen en vallen en opstaan

Bij dat soort mensen wil ik horen
Die op het tuinfeest in de regen blijven dansen
Ook als de muzikanten al naar huis zijn gegaan
De muziek gaat door
De muziek
Gaat
Door

Openingslied NLB 981 "Zolang er mensen zijn op aarde op aarde."

Zolang er mensen zijn op aarde,
zolang de aarde vruchten geeft,
zolang zijt Gij ons aller Vader,
wij danken U voor al wat leeft.

Zolang de mensen woorden spreken,
zolang wij voor elkaar bestaan,
zolang zult Gij ons niet ontbreken,
wij danken U in Jezus' naam.

Gij voedt de vogels in de bomen,
Gij kleedt de bloemen op het veld,
o Heer, Gij zijt mijn onderkomen
en al mijn dagen zijn geteld.

Gij zijt ons licht, ons eeuwig leven,
Gij redt de wereld van de dood.
Gij hebt uw Zoon aan ons gegeven,
zijn lichaam is het levend brood.

Daarom moet alles U aanbidden,
uw liefde heeft het voortgebracht,
Vader, Gijzelf zijt in ons midden,
o Heer, wij zijn van uw geslacht.

Gebed. Thomas MERTON ('Thoughts in Solitude', p.83)

Heer mijn God
Ik weet niet waar ik heen ga.
Ik ken de weg niet die voor me ligt.
Ik kan niet met zekerheid zeggen
waar hij zal eindigen.
Ook ken ik mezelf niet echt,
en als ik denk dat ik Uw wil volg,
dan betekent dit nog niet
dat ik dat ook werkelijk doe.
Maar ik geloof dat het verlangen om U te behagen
U in feite ook behaagt.
En ik hoop in dat verlangen te leven
bij alles wat ik doe.
Ik hoop nooit iets te doen zonder dat verlangen.
Als ik dit doe dan weet ik
dat U mij zult leiden langs het rechte pad,
hoewel ik er misschien niets van begrijp.
Daarom zal ik altijd op U vertrouwen,
ook al lijk ik verloren en in de schaduw van de dood.
Ik zal niet bang zijn
want U bent steeds bij mij,
en U zult mij nooit aan mijn lot overlaten
om mijn gevaren alleen te doorstaan.

Gedicht: "Avond en morgen" (Huub Oosterhuis). Ingezonden door Wim van Herk.

Toen stapte de tronk
halfverkoold
uit het vuur, en ging op weg.
En de distel kroop
uit de zandstenen grond
en ging op weg.
Zij ontmoetten elkaar
en spraken af
dat zij samen verder zouden gaan.
Ze kwamen bij een ei.
Ga je mee?
Ja, mee! zei het ei.
Zij waadden door een beek.
Kom mee!
Ja mee, zei de beek
en rolde zich op als een krul.
Ook vissen wandelden mee.
Zo kwamen zij voorbij een bos.
Daar woonde een wolf.

Ga mee!
Waarheen, zei de wolf?
De roos in het wild
ging ook mee,
en de slang van onder zijn steen.
Het werd een stoet.
Trappen op en af,
akkers over,
de koolraap mee,
de geit,
het lam in de wei,
de bloeiende brem, de dauw,
en het verbleekte karkas van een reus
veerde op, en het mes
knipte open en snelde mee.
's Nachts bij maanlicht
overlegden zij.
`De vaart zit erin,
riep het ei, maar waarheen?
Naar de maan,
opperden de vissen.
Maar de wolf had allang een plan.
Zeg het, wolfje, zei het lam.
Mensen worden,
zei de wolf.
Ze gingen liggen, twee aan twee.
En de tronk en de beek
werden samen een mens,
en de brem en de dauw
en de slang en het ei
werden samen een mens,
en de distel en de vis
en zo voort, twee aan twee,
de roos en het mes,
de wolf en het lam.
Zo werd het avond en morgen.

Lied: nr. 54 uit de bundel "Het liefste lied van overzee": "Woon in mijn dromen" ('By thou my vision', vertaling Sytze de Vries).

- 1 Woon in mijn dromen, in al wat ik ben,
want niets is mij liever, geen mens die ik ken,
mijn diepste gedachte bij dag en bij nacht,
het licht waar ik wakend en slapend op wacht.
- 2 Wees Gij mijn wijsheid, mijn waarheid, mijn woord.
Met U wil ik gaan, wijs mij uw lichtend spoor,
als vader, als moeder, met mij kind aan huis.
Woon Gij in mijn wezen, en wees ook mijn thuis.
- 3 Wees mijn bescherming, de bron van mijn kracht,
mijn enige wapen, mijn weerwoord bij nacht,

mijn schuilplaats en haven, mijn veilige wal,
Gij, die voor mij strijdt en mij thuisbrengen zal.

4 Ik vraag geen schatten en roem gaat voorbij,
een leven lang weet ik uw erfdeel voor mij.
In U is toch alles wat waarde bevat?
Wees Gij dan mijn rijkdom, mijn hemelse schat.

5 Als hier op aarde de strijd is gedaan,
zal ik in het licht van uw zonneschijn staan!
Laat Christus dan ook nog mijn hartsgeheim zijn:
wanneer ik in hem woon en Hij woont in mij.

Gedicht: “Spelende meisjes” (Willem Wilmink). Ingezonden door Joke Helder.

Vol sombere doemgedachten
geraakte ik in een straat
waar meisjes aan 't spelen waren
en we kwamen aan de praat.
Turkse en Surinaamse
en sommige autochtoon
en ze hadden er nauwelijks weet van,
ze speelden daar gewoon.

Mijn sombere visioenen
van een wereld die verging,
vervaagden in 't licht van die kinderen
tot een herinnering.

Want die meisjes met aardige ogen
en met hun prachtige haar
zullen de kinderen baren
voor de komende duizend jaar.

Eerste lezing: Genesis 1: 26 – 28; 2: 1 - 3 (NBV).

In het begin schiep God de hemel en de aarde. De aarde was nog woest en doods, en duisternis lag over de oervloed, maar Gods geest zweefde over het water. God zei: ‘Er moet licht komen,’ en er was licht. God zag dat het licht goed was, en hij scheidde het licht van de duisternis; het licht noemde hij dag, de duisternis noemde hij nacht. Het werd avond en het werd morgen. De eerste dag.

En God zei: ‘Laten wij mensen maken die ons evenbeeld zijn, die op ons lijken; zij moeten heerschappij voeren over de vissen van de zee en de vogels van de hemel, over het vee, over de hele aarde en over alles wat daarop rondkruipt.’ God schiep de mens als zijn evenbeeld, als evenbeeld van God schiep hij hen, mannelijk en vrouwelijk schiep hij de mensen. Hij zegende hen en zei tegen hen: ‘Wees vruchtbaar en word talrijk, bevolk de aarde en breng haar onder je gezag: heers over de vissen van de zee, over de vogels van de hemel en over alle dieren die op de aarde rondkruipen.’ En zo gebeurde het. God keek naar alles wat hij had gemaakt en zag dat het zeer goed was.

Lied: “Dit ene weten wij” Henriëtte Roland Holst). Ingezonden door Joke Helder.

Dit ene weten wij en aan dit één
houden we ons vast in de donkere uren:
er is een Woord, dat eeuwiglijk zal duren,
en wie 't verstaat, die is niet meer alleen.

Tweede lezing: Johannes 1: 1-14.

In den beginne was het Woord, het Woord was bij God en het Woord was God.

Het was in het begin bij God.

Alles is erdoor ontstaan en zonder dat is niets ontstaan van wat bestaat.

In het Woord was leven en het leven was het licht voor de mensen.

Het licht schijn in de duisternis en de duisternis heeft het niet in haar macht gekregen.

Er kwam iemand die door God was gezonden; hij heette Johannes.

Hij kwam als getuige, om van het licht te getuigen, opdat iedereen door hem zou geloven.

Hij was niet zelf het licht, maar hij was er om te getuigen van het licht: het ware licht, dat ieder mens verlicht en naar de wereld kwam.

Het Woord was in de wereld, de wereld is door hem ontstaan en toch kende de wereld hem niet.

Hij kwam naar wat van hem was, maar wie van hem waren hebben hem niet ontvangen.

Wie hem wel ontvingen en in zijn naam geloven, heeft hij het voorrecht gegeven om kinderen van God te worden.

Zij zijn niet op natuurlijke wijze geboren, niet uit lichamelijk verlangen of uit de wil van een man, maar uit God.

Het Woord is mens geworden en heeft bij ons gewoond, vol van goedheid en waarheid, en wij hebben zijn grootheid gezien, de grootheid van de enige Zoon van de Vader.

Lied: NLB 326 'Van ver van oudsher aangereikt' (Sytze de Vries). Ingezonden door Joke Helder.

1. Van ver, van oudsher aangereikt,
een woord dat toch niet van ons wijkt,
nabij en nieuw ons aangedaan,
weer vlees geworden, opgestaan.
2. Dit Woord komt tot ons op de wind.
Het zoekt een huis, een wijs. Het vindt
gehoor bij mensen, onderdak.
Dit Woord, dat God van oudsher sprak.
3. Dit Woord blijft leven in een lied.
Waar mensen zingen sterft het niet,
als adem die de harten voedt,
als lente die ons bloeien doet!
4. Dit lied dat onze nacht verstoort
wordt keer op keer als nieuw gehoord.
Het breekt zich baan in morgenlicht,
een nieuwe dag, een vergezicht!
5. Van ver, van oudsher aangezegd,
een Naam, opnieuw op ons gelegd,
een Woord, dat onze monden vult,
een lied, dat Gods gelaat onthult.

6. O Woord, zo lang ons togedaan,
zet ons opnieuw tot zingen aan:
Gezegend, hier en overal
die is, die was, die komen zal!

Overdenking

“God schiep de mens als zijn evenbeeld, als evenbeeld van God schiep Hij hem.” Hij nam het gelaat van ons aan, werd ten volle mens, een werkelijk levend mens van vlees en bloed.

Hij wilde een God van mensen zijn en in Jezus kwam Hij naar ons toe. Naar mensen in lief en leed, en ging tot het uiterste: zijn dood aan het kruis.

Hij is de Weg om naar God toe te gaan. Een Weg die ons mogelijk maakt om de mens te worden zoals God dat bedoeld heeft. Om medemens te zijn. Niet enkel principieel, maar daadwerkelijk.

De Franse filosoof Lévinas zei: “Ik word ik in het aangezicht van de Ander. Wanneer ik een appèl van de Ander beantwoord, zie ik God in het gelaat van die Ander. God is terug te vinden op Aarde in het gelaat van de weerloze Ander.’

In de boodschap van Jezus wordt geopenbaard wie de dragers zijn van het rijk van God. Dat zijn de kinderen, de vluchtelingen, zij die arm en dakloos zijn, maar ook wij, die in welvaart leven, wanneer we onze bezittingen delen met wie onze hulp nodig hebben. “Want wat je aan hulpbehoevenden geeft, heb je aan Mij gedaan”, zegt Jezus.

De Joodse filosoof Martin Buber, leermeester van Lévinas, zei in “Ik en Gij”, dat de mens pas werkelijk mens wordt, en is, in relatie tot de ander. Dat zijn ook “de mensen van voorbij” die wij gisteren herdachten

De mensen van voorbij
zij blijven met ons leven.
De mensen van voorbij
ze zijn met ons verweven
in liefde, in verhalen,
die wij zo graag herhalen,
in bloemengeuren, in een lied
dat opklinkt uit verdriet.

Je moet durven je aan te laten spreken, aan te laten raken, door andere mensen om zelf meer mens te worden. Te worden zoals je bedoeld bent.. Ook als je ziek bent, of als ander onheil je heeft getroffen, waardoor je zelfbeleving vaak zo negatief wordt beïnvloed.

De wijze Rabbi Jakob Jozef uit het dorp Polnoje vertelde eens aan een zieke over een emmer aan het juk van een waterdrager.

Een waterdrager droeg iedere dag twee emmers aan een juk naar de rivier, om ze te vullen met water voor zijn gezin en zijn akker. Maar één van de emmers, de rechter emmer, had een barst. Daardoor lekte steeds de helft van het water weg op de terugweg van de rivier naar het bassin bij het huis van de waterdrager.

Als de emmers 's nachts in de schuur stonden, zei de linker emmer tegen de rechter: “Ik ben een echte emmer, die zijn waarde bewijst. Mooie emmer ben jij, je laat de helft weglekken.

Wat voor waarde heb jij nou...”.

Op den duur kon de emmer met de barst het niet meer uithouden. Hij meldde zich in een droom van de waterdrager. De emmer zei, “Ik voel me waardeloos. Een kapotte emmer ben ik, doe me toch weg en koop een nieuwe emmer.”

De waterdrager antwoordde hem. "Let morgen eens goed op. Aan de rechter kant van het pad, jouw kant, is het groen en bloeien de bloemen. Dat komt omdat jij iedere dag daar je water geeft. Daardoor konden de zaadjes aan die kant van het pad ontkiemen en tot bloei komen. Iedere dag ben ik blij, want door de bloemen is mijn pad minder saai. Juist om jouw lek waardeer ik jou."

Leven vanuit de kern van wie je zelf bent, betekent ook: leven vanuit God. Geloven in jezelf, in jouw evenbeeld zijn van God. Je mag er zijn zoals God je bedoeld heeft. Dat, geeft je een positieve zelfbeleving. Die wordt je soms aangereikt door een ander.

Hein Stufkens schreef daarover een gedichtje.

Ik was te Cadzand aan het strand
getuige van een misverstand
toen ik twee golven hoorde spreken
precies voordat ze zouden breken

De ene riep: "Het is gedaan
we zullen hier te pletter slaan!"
De ander zei beslist: "Welnee,
je bent geen golf, je bent de zee." Amen.

Stilte

Gedicht: W. H. Auden, 1907 - 1973 "In Memory of W. B. Yeats" (fragment).
Ingezonden door Marten van der Woude.

Dichter, volg het juiste spoor
Ga de diepste nachten door;
Met jouw stem die zonder dwingen
leders hart weer blij doet zingen.

Zaai je verzen, laat ze groeien
Uit de vloek een wijngaard bloeien;
Overwin het menselijk falen
In vervoerende verhalen.

Laat de bron in de woestijn
Van het hart weer helend zijn;
Laat de vrije mens weer leren
Zijn gebondenheid te eren.

Lied: "Al beheers ik alle talen". Lied nr. 3 uit de bundel "Het liefste lied van overzee", Sytze de Vries.

1. Al beheers ik alle talen,
kan ik engelen verstaan,
zonder liefde zou mijn spreken
hol op lege vaten slaan.
Liefdes gloed
wordt gevoed
uit de bron van Gods tegoed.

2. Al is mij het zicht gegeven
dat geheimen openbaart,

zonder liefde is mijn weten
loze kennis en niets waard.
Liefdes gloed
wordt gevoed
uit de bron van Gods tegoed.

3. Ook al wijken hoge bergen
voor mijn rotsvaste geloof,
zonder liefde zijn mijn woorden
van hun ware kracht beroofd.
Liefdes gloed
wordt gevoed
uit de bron van Gods tegoed.

4. Ook al schenk ik heel mijn have
ga ik dapper door het vuur;
zonder liefde zijn gebaren
leeg van inhoud, kort van duur.
Liefdes gloed
wordt gevoed
uit de bron van Gods tegoed.

5. Meer dan hoop die ons doet leven,
meer nog dan geloven zegt,
is de liefde ons gegeven,
liefde als de hoogste weg.
Liefdes gloed
wordt gevoed
uit de bron van Gods tegoed.

Gedicht: Rutger Kopland: "Onder de appelboom". Ingezonden door Joke Helder.

Ik kwam thuis, het was
een uur of acht en zeldzaam
zacht voor de tijd van het jaar,
de tuinbank stond klaar
onder de appelboom

ik ging zitten en ik zat
te kijken hoe de buurman
in zijn tuin nog aan het spitten
was, de nacht kwam uit de aarde
een blauwer wordend licht hing
in de appelboom
toen werd het langzaam weer te mooi
om waar te zijn, de dingen
van de dag verdwenen voor de geur
van hooi, er lag weer speelgoed
in het gras en ver weg in het huis
lachten de kinderen in het bad
tot waar ik zat, tot
onder de appelboom

en later hoorde ik de vleugels
van ganzen in de hemel
hoorde ik hoe stil en leeg
het aan het worden was

gelukkig kwam er iemand naast mij
zitten, om precies te zijn jij
was het die naast mij kwam
onder de appelboom, zeldzaam
zacht en dichtbij
voor onze leeftijd.

uit: 'Onder het vee' (1966)

Lied: NLB 691 "De Geest van God waait als een wind," Marijke de Bruijne.
Ingezonden door Joke Helder.

1. De Geest van God waait als een wind
op vleugels van de vrede,
als adem die ons leven doet,
deelt ons een onrust mede
die soms als storm durft op te staan,
geweld en kwaad durft tegengaan,
een koele bries die zuivert.
2. De Geest van God is als een vuur,
als vlammen felbewogen,
verterend wat aan onrecht leeft,
een gloed vol mededogen.
Een vonk van hoop in onze nacht,
een wenkend licht dat op ons wacht,
een warmt' in hart en ogen
3. In stilte werkt de Geest van God,
stuwt voort met zachte krachten,
een wijze moeder die ons hoedt,
een bron van goede machten.
Zij geeft ons moed om door te gaan,
doet mensen weer elkaar verstaan,
omgeeft ons als een mantel.

Gedicht: Psalm 23 (Willibrordvertaling). Ingezonden door Elly Gijsbers.

De Heer is mijn herder, niets kom ik tekort;
Hij laat mij weiden op groene velden.
Hij brengt mij aan water, waar ik kan rusten,
Hij geeft mij weer frisse moed.
Mijn schreden leidt Hij langs rechte paden
omwille van zijn Naam.
Al voert mijn weg door donkere kloven,
ik vrees geen onheil waar Gij mij leidt.

Uw stok en uw herdersstaf
geven mij moed en vertrouwen.
Gij nodigt mij aan uw tafel
tot ergernis van mijn bestrijders.
Met olie zalft Gij mijn hoofd,
mijn beker is overvol.
Voorspoed en zegen verlaten mij nooit
elke dag van mijn leven.
Het huis van de Heer zal mijn woning zijn
voor alle komende tijden.

Lied: nr. 24 "Een herder is mijn Heer, mijn God" (The King of love my Shepherd is),
uit de bundel "Het liefste lied van overzee", Sytze de Vries.

1. Een herder is mijn Heer, mijn God,
ik laat mij door Hem leiden.
Met Hem kent leven geen gemis,
zijn liefde is mijn weide.
2. Naar groene heuvels gaat Hij voor,
naar frisse waterstromen,
mijn leven zet Hij op het spoor
van ongedachte dromen.
3. Omsluit mij een diepdonker dal
waar nooit de zon zal schijnen,
geen angst verlamt mij, want Hij zal
mij troosten en geleiden.
4. Zijn Naam behoedt mij, is voor mij
een stok tegen gevaren,
een staf die nieuwe wegen wijst,
voor dwalen wil bewaren.
5. Hij richt voor mij een maaltijd aan,
zijn goedheid vult mijn beker.
Wie mij belagen zien het aan;
ik ben van Hem verzekerd.
6. Zijn goedheid en zijn trouw zijn mij
een huis om in te wonen.
Ik schuil bij U mijn leven lang,
Mijn God, mijn onderkomen.

Geloofsgebed. (Michel van der Plas, 1927 - 2013). Vg Ik geloof in een dag van verrijzenis,

Vg Ik geloof in een God van vergeven,
en dat mijn geluk ook het zijne is.
Ik geloof in het eeuwige leven.

**A Waar Abraham, Isaak en Jacob zijn,
bij God, in zijn glorie verheven.**

**Ik geloof in het erven van zijn domein,
Ik geloof in het eeuwige leven.**

Vg En dat hij mij vurig verlangt in zijn land
en dat hij mijn naam heeft geschreven,
voor nu en altijd, in de palm van zijn hand.
Ik geloof in het eeuwige leven.

**A Ik geloof in een rijk dat voor mij bestaat
en dat het de dood zal beschamen.
Ik geloof in een liefde die nooit vergaat
en het eeuwige leven amen.**

Lied: "Licht en stem," Huub Oosterhuis.

Van grond en vuur zult Gij ons maken,
hoog op rotsen, aan levend water,
van geur en smaak,
van licht en stem, uw evenbeeld.

Volk dat in duisternis gaat,
mensen met stomheid geslagen,
het zal geschieden, zegt Hij,
dat zij weer glanzen als nieuw.
Van licht en stem zult Gij ons maken, uw evenbeeld.

Niet meer beklemd en verdeeld
niet meer in woorden gevangen
één en gekend en bevrijd
eindelijk mens zal ik zijn.
Van licht en stem zult Gij ons maken, uw evenbeeld.

Daar staat de stoel van het recht,
daar zal staan de tafel der armen,
dan is de dag van het lam,
zie, Ik kom haastig, zegt Hij.
Van grond en vuur zult Gij ons maken,
hoog op rotsen, aan levend water,
van geur en smaak, van licht en stem,
uw evenbeeld.

Gedicht: "De zegen van een bejaarde," Phil Bosmans. Ingezonden door Dymphie de Meijer.

Gezegend ben je, als je verstaat
dat mijn handen beven
en mijn voeten langzaam geworden zijn.

Gezegend ben je, als je er aan denkt
dat mijn oren niet goed meer horen
en dat ik niet alles meer versta.

Gezegend ben je, als je weet

dat mijn ogen niet goed meer zien,
als je niet kwaad wordt
omdat ik steeds iets liet vallen
of omdat ik voor de zoveelste maal
het zelfde vertel.

Gezegend ben je, als je me toelacht
en me vraagt naar de dagen van mijn jeugd.

Gezegend ben je, als je zacht met me omgaat
mijn stille tranen begrijpt
en me laat voelen, dat ik bemind word.

Gezegend ben je, als je iets langer bij me blijft
wanneer het overal donker wordt
en als je even mijn hand vasthoudt
wanneer ik weer alleen achterblijf.

Gezegend ben je, en ik zal,
als ik later in de hemel ben,
de sterren voor je aansteken.

Lied: GvL 531 "Uit vuur en ijzer," Huub Oosterhuis.

1. Uit vuur en ijzer, zuur en zout,
zo wijd als licht, zo eeuwenoud,
uit alles wordt een mens gebouwd
en steeds opnieuw geboren.
Om ijzer in vuur te zijn,
om zout en zoet en zuur te zijn,
om mens voor een mens te zijn
wordt alleman geboren.

2. Om water voor de zee te zijn
om anderman een woord te zijn,
om niemand weet hoe groot en klein,
gezocht, gekend, verloren.
Om avond- en morgenland,
om hier te zijn en overkant,
om hand in een and're hand,
om niet te zijn verloren.

3. Om oud en wijd als licht te zijn,
om lippen, water, dorst te zijn,
om alles en om niets te zijn,
gaat iemand tot een ander.
Naar verte die niemand weet,
door vuur dat mensen samensmeedt,
om leven in lief en leed
gaan mensen tot elkander.

Zegenbede (van pater Pim van Deenen 1928 - 2006).

Moge Hij zijn aangezicht over ons doen lichten,
mogen wij Hem herkennen in het lieve gezicht
van wie wij mogen houden,
moge Hij ons begeleiden op al onze wegen,
moge Hij ons zelf voorgaan
en weg zijn die ons richting geeft,
moge Hij ons vergezellen,
zodat Hij zelf in ons zichtbaar wordt
voor allen om ons heen.

Zegen alles wat uit ons geboren wordt:

het goede woord, het goede leven.

Zegen ons met uw liefde en aandacht,

Gij die uw naam aan ons hebt toevertrouwd:

A: Vader, Zoon en Heilige Geest. Amen.

Slotlied: NLB 416 "Ga met God en Hij zal met je zijn."

1. Ga met God en Hij zal met je zijn,
jou nabij op al je wegen
met zijn raad en troost en zegen.
Ga met God en Hij zal met je zijn.
2. Ga met God en Hij zal met je zijn:
bij gevaar, in bange tijden,
over jou zijn vleugels spreiden.
Ga met God en Hij zal met je zijn.
3. Ga met God en Hij zal met je zijn:
in zijn liefde je bewaren,
in de dood je leven sparen.
Ga met God en Hij zal met je zijn.
4. Ga met God en Hij zal met je zijn,
tot wij weer elkaar ontmoeten,
in zijn naam elkaar begroeten.
Ga met God en Hij zal met je zijn.

Uitleidend pianospel.